

РЕШЕНИЕ

№ 3483

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 16.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1977** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.211 вр. с чл.200, ал.1, т.15 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Р. Х. Б. ЕГН [ЕГН] от@@2@[жк], [жилищен адрес] СРЕЩУ ЗАПОВЕД №513-з-162 от 09.01.2023г. на Директора на СДВР, с която му е наложено наказание „Порицание“.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. На първо място –се твърди, че заповедта е материално-незаконосъобразна. Конкретно се сочи, че неправилно е разпоредено от дисциплинарно-наказващия орган да се направи проверка, тъй като същата е по указание на министъра и обхваща 26 служители, който следва да се накажат задължително с оглед личността на спрения за проверка водач С.. Твърди се, че трябва да има заповед, с която се образува дисциплинарна проверка срещу конкретен служител. Недопустимо е проверката да бъде срещу няколко лица, както и съгласно чл.205 от ЗМВР не може да се извършва проверка при съвместна, задружна дейност на няколко служители. Допълва се, че заповедта за образуване на проверката и за налагането на наказанието е издадена от директора на СДВР по чл.204, т.3 от ЗМВР, а не от министъра. Жалбоподателят по съществуващото оспорва извършеното деяние, тъй като не се доказва как трябва служителят да се усъмни в швейцарското СУМПС на водача С.. Кое е следвало да събуди подозрение, както и какви необходими усилия е следвало да положи полицая, за да разбере, че това свидетелство не е истинско. В тази връзка има позоваване и на показанията на разпитания по делото свидетел. Прави се позоваване на това, че в ЗМВР има

ограничение за шофиране със СУМПС, когато не са издадени от държава- членка вкл. Конфедерация Швейцария, и това ограничение е в срока от 3 месеца а използването им. Съответно във връзка с чл.162, ал.1 от ЗДвП и чл.161, ал.1, т.5 от ЗДвП- свидетелството издадено от Швейцария не се ползва с подобно ограничение. С оглед изложеното и служителите нямат задължението да проверяват по справка АИС „Граничен контрол“ кога лицето е влязло в страната. Също така системата „EUCARIS-RESPER“ позволява да се направи проверка на СУМПС, но издадени в държава –членка като към датата на деянието 23.04.22г. тя не е качена на таблетите на пътните полицаи. Тази справка обаче не обхваща Швейцария. Допълва се, че за периода от 14.02. до 10.06.22г. С. е спиран над 20 пъти и никой от полицаите не се е усъмнил в СУМПС. Твърди се, че обстоятелствата са били интерпретирани неправилно и тенденционно вкл. оспорената заповед е издадена при несъобразяване с принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.В. по изложените в същата съобщения. Позовава се допълнително на разпита на свидетеля за това дали жалбоподателят към момента на проверката е можел да направи справка за свидетелството на водача вкл. акцентира на обстоятелството, че нормата, за чието нарушение е наказан –чл.62, ал.6 от Инструкцията в посочената й редакция е в сила от м.11.2022г. т.е. след деянието. Претендира разноси. Представя и писмени бележки, в които се позовава на съдебна практика, освен че поддържа вече изложените съобщения.

Ответната страна чрез юрк.А. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Твърди, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на посочените в същата разпоредби. Визира, че е доказано неизпълнение на нормите на Инструкцията, която жалбоподателят е бил длъжен да знае. Претендира се юрк.възнаграждение. Прави се възражение по разноските на другата страна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 30.01.2023г. по отношение на връчен акт на 16.01.2023г. /л.18 гръб/ е в срок, от адресат на акта, засегнат от последния, поради което трябва да се разгледа по съществуващото й.

В тази връзка съдът установява следните фактически обстоятелства:

Жалбоподателят младши инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР и в посоченото си качество на 23.04.2022г. /назначен в наряд на КПП В. от 10.00ч. от 7.00ч.на 23.04.22г.. съвместно с А. С./ в 19,43ч. на КПП –В. извършва проверка на Г. С. като водач на л.а. с ДКН С 000007 чрез радиостанция за отдалечен достъп /РСОД/ , при която служителят не е констатирал извършени нарушения по ЗДвП, доколкото С. е представил СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария. Същият е с отнето българско СУМПС и е правоспособен водач, която информация е налична в РСОД, поради което в заповедта за наказание е посочено, че това не е констатирано от Б., че е загубил правоспособността си по чл.157, ал.4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по чл.157, ал.5 от ЗДвП. Визирано е също, че полицаят не е направил справка в автоматизираната информационна система АИС „Граничен контрол“ за лицето, с оглед установяването дали са условията за придобиване на правоспособност в Швейцария, защото проверяваното лице е с климиналистически регистрации, с отнето

СУМПС от 2014г.. Твърди се, че при тези данни представеното чуждестранно свидетелство за управление е следвало да събуди подозрение у Б. и същият да положи необходимите усилия да изясни всички обстоятелства, с оглед изпълнение на служебните му задължения и реализиране на проверката в цялост. Сочи се, че с оглед на това, че полицаят е разполагал със системата за проверка на задграничните пътувания на лицето, за него е било възможно и задължително да провери редовността на представеното чуждестранно СУМПС. Посочено е, че същото е с дата 15.06.2021г., а видно от писмо рег.№513-р-102656 от 20.10.2022г. по описа на СДВР, съдържащо справка за задграничните пътувания на С. за периода от 15.04.2021г. до 05.07.2022г. лицето няма регистрирани излизания извън територията на България. Посочено е, че това обстоятелство е следвало да породи съмнение у проверяващия служител относно редовността и валидността на представения документ и да предприеме последващи действия по компетентност. Посочено е, че дори и да се приеме, че справката за задграничните пътувания не е изчерпателна, то служителят е могъл да изготви докладна записка за извършване на последваща проверка или да потърси съдействие от дежурната оперативна група, която да проведе необходимите процесуални действия по установяването на истиността на представеното чуждестранно СУМПС, поради което така направената проверка е формална, без изясняване на необходимите по случая обстоятелства.

В заповедта от ответника е направен извода, че служителят е следвало да предприеме действия по компетентност и да извърши необходимите справки, включително и за задграничните пътувания на водача, за да разбере обективната истина относно представеното му чуждестранно СУМПС.

Посочено е, че така описаното поведение е в нарушение на чл.62, ал.6 от Инструкция № 81213-749 от 20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. Визира се, че съгласно нормата проверката задължително се извършва по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидността на СУМПС и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато последното не е възможно чрез ОДЦ. Съответно справка за валидността на СУМПС, издадено от други държави членки на ЕС -се извършва чрез системата „EUCARIS-RESPER“ чрез РСОД или ОДЧ. С оглед нарушението на чл.62, ал.6 от Инструкцията съгласно чл.200, ал.1, т.15 от ЗМВР на Б. е наложено наказание порицание за минималния срок от 6 месеца.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО от оспорващия са представени писмени доказателства-писмо на л.281 от СДВР от 12.04.2023г., видно от което в РСОД таблетите на са инсталирани справки за граничен контрол и за проверка валидността на чуждестранни документи.

От ответника е представено удостоверение на л.287 за компетентност на ответника, както и е разпитан св.В. В. /л.288/, чиито показания съдът напълно кредитира.

ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ намира следното:

Заповедта е издадена от К. М. на длъжност Директор на СДВР, като видно от удостоверение рег.№513р-15520 от 09.02.2023г. на СДВР отдел „Човешки ресурси“ същият заема длъжността от 20.07.21г. до момента. С оглед изложеното и видно от чл.204, т.3 от ЗМВР се касае за компетентен орган. Не се споделят възраженията на оспорващия, че заповедта следва да се издаде от министъра, тъй като тя се издава от ръководителите на структурите за младши изпълнителски длъжности, каквато заема Б..

Съобразен е чл.205 от ЗМВР- образувано е дисциплинарно производство при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. По ал.2 е разпоредено извършването на проверка със заповед №513р-8231 от 26.09.2022г., която е приключила в срока от 4 месеца по ал.6. В действителност заповедта е по отношение на няколко служители, но данните за деянията им са индивидуализирани и не се касае за съвместна дейност от всичките, както се твърди в жалбата. С тази обща заповед не се нарушава правото на защита на оспорващото лице, тъй като т.1 от заповедта се отнася за него и неговите действия. Останалите точки от 2 до 18 касаят по друго време и място направени от други пътни полицаи /общо 32 служителя/ проверки на чуждестранното СУМПС на С.. Проверката е завършила със справка рег.№513р-113835 от 21.11.2022г. на л.50. След приключването ѝ съответно по чл.206 от ЗМВР е изслушан служителя, за което е поканен с покана №513р-95327от 03.10.22г. за даване на обяснения.

Дисциплинарното наказание е наложено със заповед, която съдържа изискуемите се реквизити по чл.210 от ЗМВР .

Съдът обаче намира, [javascript:y1\(\)](#) че не е спазена нормата на чл.207, ал.3 от ЗМВР, вменияваща задължението да се извършат всички действия за пълно, обективно и всестранно разследване. Същото е водено преднамерено с цел налагане на наказание, а не за преследване на законоустановената цел -да се накаже лицето за действително извършеното нарушение. След като водачът участва в ПТП и случая придоби медийна известност, са предприети мерки по отношение на един от многото /от общо 32/ пътни полицаи, които са го спирани и пред които последният се е легимимирал с фалшива книжка, установено впоследствие. Обосновано в тази връзка адв.В. се позовава в писмените бележки на общоизвестни обстоятелства от медийни изявления на министъра, че ще бъдат наказани всички лица. Отделно, видно от гласните и писмени доказателства към момента на проверката на таблетите, с които са разполагали полицаите не може да се прави нито справка от Граничен контрол, нито да се проверява автентичността на свидетелството, издадено в друга държава-членка вкл. в държава, която не е членка на ЕС. Изложеното освен процесуално незаконосъобразна прави и заповедта несъобразена с целта на закона.

По същество СЪДЪТ също намира, че заповедта е материално-незаконосъобразна. Съображенията за това са следните: за да наложи наказанието порицание по чл.200, ал.1, т.15 от ЗМВР ответникът е приел, че жалбоподателят е нарушил чл.62, ал.6 от Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. Ответникът е посочил, че съгласно нормата проверката задължително се извършва по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидността на СУМПС и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато последното не е възможно чрез ОДЦ. Съответно справка за валидността на СУМПС издадено от други държави членки на ЕС се извършва чрез системата „EUCARIS-RESPER“ чрез РСОД или ОДЧ.

СЪДЪТ констатира /каквото довод се прави от оспорващия/ че деянието от жалбоподателя е извършено на 23.04.2022г., съответно ал.6 е нова норма, приета с ДВ бр.82/22г. в сила от 01.11.2022г. т.е. след извършеното деяние. Нарушена може да бъде разпоредба само, която е действаща към момента на деянието, осъществено от Б.. Не могат субектите и адресаните на правните норми да съобразяват поведението си с бъдещи такива. Отделно от представените писмени доказателства – писмо на л.281 от 07.04.2023г. от Началник 01 сектор ОКПД при ОПП СДВР – се установява,

декларираното обстоятелство пред 69 с-в по адм.дело №1978/23г., че на таблетите на полицаите или т.нар. радиосистема за отдалечен достъп/PCOD/–ните спраките от граничен контрол са достъпни, нито системата за проверка на валидността на СУМПС в държави-членки. Съдържанието на писмото напълно се подкрепя от показанията на св.В. В.. Видно от същите и понастоящем системата EUCARIS-RESPER не е въведена, а трябва да се прави справка чрез дежурния, но същата е възможна само в работни дни и в работно време, като не обхваща Швейцария. За да се направи справка за свидетелство, издадено от Конфедерация Швейцария –ще се отнеме няколко дни. Другата проверка за държави –членки също отнема време- няколко часа. Свидетелят потвърждава, че таблетите нямат достъп до АИС „Граничен контрол“. Визира, че не съществува възможност на момента да се направи справка вкл. такова съмнение не е било пораздено, тъй като представеното свидетелство на външен вид е пластика с всичките знаци и защиты. Съдът кредитира показанията напълно вкл. и защото лицето лично е спирало С. и е разглеждало въпросното свидетелство.

Следователно -дори и нормата на чл.62, ал.6 от Инструкцията да беше действаща към 23.04.2022г. без обективни данни –кога лицето е влизало и излизало от страната ни /т.е. АИС „Граничен контрол“/ не може да се вмени в задължение на Б. да бъде мнителен относно представеното му СУМПС. Наличието на отнето такова в България само по себе си – не е обстоятелство, което да бъде сигнал за това, че представеното чуждестранно е фалшиво. От друга страна въпросното лице е спирано многократно, данните от таблетите са на разположение на няколко служби и не е логично да се изисква от най- ниското ниво на полицейската служба да прави анализ и изводи касателно свидетелството на С.. Можело е да има лица, но на друго ниво отговорни за проследяването на документи, представени от лица, с отнета правоспособност в РБ. Нито правомощията, нито познанията /компетенциите позволяват на пътния полицаи да направи подобна преценка.

С оглед изложеното – по същество се приема от състава, че няма извършено нарушение.

Следователно жалбата е основателна и трябва да се уважи, ведно с последиците-осъждане на ответната страна за разноските по списък на л.282 от 810лв., които да се платят на жалбоподателя. Не се споделя възражението на ответника, че 800лв. адвокатско възнаграждение е прекомерно, тъй като видно от чл.8, ал.2 т.3 от Наредба №1/2004г. следващото се такова минимално за дела по ЗМВР – е 750лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Р. Х. Б. ЕГН [ЕГН] от@@6@[жк]бл.451 вх.В ап.29

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна ЗАПОВЕД №513-з-162 от 09.01.2023г. на Директора на СДВР, с която му е наложено наказание „Порицание“.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Р. Х. Б. ЕГН [ЕГН] от@@9@[жк]бл.451 вх.В ап.29 разноски по делото в размер на 810лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ.

Преписи на страните.

Съдия:

